

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 5. || சித்தார்த்தி ஸ்ரீ ஆவணி 1919 ஸ்ரீ ஆகஸ்டு || இதழ் 8.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் துதி.

(ஹரிஹரதாரதம்மியம்.)

ஆழிதரித் துறுசெங்கையண்ணலயன் முதலானே ரங்கை கூப்பி (தை யேழிசையின் றவப்பயனே யெழிலுறுமா மறைப்பொருளே யெர்தன் சிர் வாழுறுநல் விறைபவனே பெனவென்பை மடமாதா வகுத்துத் தந்த காழியர்கோ னடிமலரையகத்துன்னிப்பவத்துன்பவ் கழித்து வாழ்வாம்.

சிவஞானபோதம்.

தத்துவ ஞானத்துறைகளைச் சுருக்கமும் நுணுக்கமுமுற எடுத்து விளக்கும் ஒரு நூல் தமிழிலே இதுபோற் பிறிதில்லை. இதுவே தமிழ்ச்சித்தார்த்த சாதகிரங்களுட்டையாயது. இதனை இயற்றி பருளிஞர் ஸ்ரீமெய்கண்ட தேவராயனர். இவருடைய காலம் ஏறக் குறைய எழுநூற்றைம்பது வருடங்கட்கு முன்னென்ப.

இந்நூல் சமஸ்கிருதத்துள்ள இரெளரவாகமத் திருந்தெடுத்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தென்பது வெகுகாலம் தொட்டுப் பாரம்பரியமாக வழங்கி வருவதொரு கொள்கை. இதுயாதொரு பாஷைபி லிருந்தாவது எடுத்து மொழிபெயர்க்கப்படாது தமிழ்ப்பாஷைபிற் றானே முதன் முதல் அமைந்ததொரு மூலக்கிரந்த மென்பது இக் காலத்துள்ளார் சிலருடைய கொள்கை. இவ்விரு கொள்கைகளு ஆராய்ச்சியே சண்டெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

பரம்பரைக்கொள்கை.

சிவஞானபோதம் இரௌரவாகமத்தின் மொழிபெயர்ப்பென்பது பல நெடுங்காலந்தொட்டுப் பாரம்பரிய வழக்கால் நாட்டப்பட்டுக் கிடக்கின்றது. இந்த விஷயத்திலே முக்கிய சாட்சியமாக வரிக்கப்படத்தக்கார் மெய்கண்ட பரம்பரையில் தோன்றிய திருவாவடுதறை ஆதீனத்தார்; அவ்வாதினத்துக்கு அடுக்க முக்கிய சாட்சியமாகக் கொள்ளத்தக்கார் சித்தாந்த சாத்திர ஆராய்ச்சியே தமது பெருநோக்காகக்கொண்ட ஏனைய ஆதீனத்தார்; இவர்களுக்கு அடுக்க இவ்விஷயத்திலே சாட்சியமாகக் கொள்ளத்தக்கார் சித்தாந்த ஆராய்ச்சியின் வல்லுநராகிய ஏனையோர். இந்த முத்திரச் சாட்சியங்களாலும் சிவஞானபோதம் இரௌரவாகமத்தின் மொழிபெயர்ப்பே என்பது நன்குற நாட்டப்பட்டுக் கிடக்கும்போது, நாம் அந்தக் கொள்கையை ஒட்பாதொழிவது கூடாது. நீதித்தலங்களின்றானும் உலகவழக்கே மற்றெத்தகைய சாட்சியத்தினும் வலியுடைத்து; அவ்வழக்குப் சிழையுடைத்தெனச் சாதிக்க முயல்வார் யாருமுளரேல், அவர்கள் முற்பட்டுவந்து தமது கொள்கையை நியாயவாயிலாகத் தாபித்தல்வேண்டும். அவர்கள் அங்ஙனம் தாபிக்க மாட்டாராயின், உலகவழக்கே நிலையுற்று நிற்கும்.

இந்தப் பாரம்பரியத்துக்கு யாதொரு ஆதாரம் காணப்படவில்லையே எனின், பாரம்பரியத்துக்கு யாதொரு ஆதாரம் காணப்படவேண்டியதில்லை என்பதையும், பாரம்பரியம் என்னும் அளவே அதனுக்குப் பெருவலி கொடுத்திடும் என்பதையும், நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும். என்னை? ஆதாரமின்றி யாதொரு பாரம்பரியம் அமைந்திருக்க மாட்டாதாதலின். அந்த ஆதாரத்தை நாம் இப்போது காணாமையால் அங்ஙனம் ஒரு ஆதாரம் இருந்திலதென்று முடிப்பது கூடாது. ஆதாரம் இருந்தமைபற்றியே பாரம்பரியம் அமைந்தது. ஆகவே பாரம்பரியமே அதன் ஆதாரத்துக்கும் தக்க சான்றாகும். அங்ஙனம் ஒரு ஆதாரம் எக்காலத்தாவது இருந்ததில்லையென்று சாதிக்கத் தலைப்படுவார் யாருமுளரேல், அவர்கள் முற்பட்டுவந்து அவ்வாதார மின்மையைப் பிரமாணங்கொண்டு தாபித்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் தாபித்தல் கூடாதாயின், பாரம்பரியம் சிறிதாவது நளர்புற்றிடாது.

பாரம்பரியமே இக்கொள்கைக்குப் பிரபலசாட்சியமாகுமேனும், அதனுக்குச் சார்பாயுள்ள பிரமாணங்களுட் சிலவற்றையும் ஈண்டெடுத்துக்காட்டி, அதன்வலிமையை ஒரு சிறிது நிறுத்துவாம்.

ஆதாரம்.

(அகச்சாட்சியம்.)

(4) தமிழ்ச் சிவஞானபோதமே, அது சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பென்பதற்கமைந்த சாட்சியத்தைத் தனதகத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. எங்ஙனம்? “மலர்தலையுலகின்” என்னும் அதன் தலைச் சிறப்புப்பாயிரத்தின்கண் “நந்திமுனி கணத்தளித்த வயர் சிவஞானபோத முரைத்தோன்” எனவும், கடைச்சிறப்புப் பாயிரத்தின்கண்ணே “எந்தை சனற்குமரனேத்தித் தொழுவியல் பால், நந்தியுரைத் தருளுநானால் சிந்தைசெய்து தானுரைத் தான்” எனவும் கூறப்பட்டிருத்தலால் முன்னுள்ளதொரு நூலையே பின்னர் மெய்கண்டநாயனார் தமிழிற்றந்து வைத்தார் என்பது தெள்ளிதின் அறியக்கிடத்தலினென்க.

இந்தப்பாயிரங்களிலே முன்னுள்ள தொருநூலைப் பின்னர் மெய்கண்ட நாயனார் தமிழிற்றந்தருளினார் என்பதன்றி, அவர் அதனைச் சமஸ்கிருதத்திருந் தெடுத்த மொழிபெயர்த்தார் என்பது பெறப்பட்டிலதே எனின், இந்தப்பாயிரங்களால் மெய்கண்ட நாயனார் சிவஞானபோதநூலைச் செய்யுமுன், பிறிதோர் சிவஞானபோதம் உண்டென்பது தெற்றெனப்பலப்படுகின்றது. அந்தச் சிவஞானபோதம் தமிழ்ப்பாஷையிலுள்ளதா, பிறபாஷையிலுள்ளதா, என்பதே இங்கு நிச்சயிக்கக்கிடப்பது. தமிழிலே முன்னொரு சிவஞானபோதம் இருந்ததென்பதற்குச் சிறிதாவதோர் ஆதாரமில்லை. அங்ஙனம் ஒருநூல் இருந்திருக்குமாயின், அதன்பேராவது எமக்கும் கிடைத்திருக்கும். அகத்தியம் இறந்துபட்டு விட்டதாயினும், அதன் பெயர் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது. அகத்தியத்தினும் அனந்தமடங்கு சிறந்த சிவஞானபோதம் ஒன்று முன்னிருந்ததாயின், அதன் பெயர் வச்சிரத்தம்பம்போல எனும் நின்று நிலவிடும். நாலாயிர ஐயாயிர வருடங்கட்கு முன்னிருந்த அகத்தியத்தின் பெயர் இன்றும் நின்று நிலவிட, அதனினும் அனந்த மடங்கு சிறந்ததும், எழுநூற்றைம்பது வருடங்கட்கு முன்னிருந்த துமாகிய சிவஞானபோதத்தின் பெயர் மணமுமில்லாமல் ஒழிந்துவிட்டதென்பது அங்கீகரிக்கத்தக்கதல்ல. ஆகவே முந்தொருநூல் சிவஞானபோதமென்னும் பெயரால் நிலவிற்பதென்பது சிறிதுங் கூடாது. அல்லதூஉம், முந்தொருநூல் சிவஞானபோதம் என்னும் பெயரோடு நிலவிறுமாயின், அந்நூலைப்பார்த்துப் பிறிதொருநூல் செய்த மெய்கண்ட நாயனார், தாம்

இயற்றிய நூலுக்கும் சிவஞானபோதம் என்றே பெயரிட்டு உலகத்தை மயங்கவைத்திட மாட்டார். அருணந்திரநாயனாராவது உமாபதி நாயனாராவது சிவஞானபோதத்தை முதனூலாகக்கொண்டு தாம் இயற்றிய நூல்களுக்கு அந்த முதனூற்பெயரைக் கொடுத்திடாமையே இதனுக்குத் தக்க சான்றாகும்.

ஆகவே தமிழில் முந்தொருநூல் சிவஞானபோதம் என்னும் பெயரோடு இருந்தில தென்பதும், தமிழில் இருந்திலதாகவே, எமது சமயசாத்திரங்கட் கெல்லாம் நிலைக்களமாகிய சமஸ்கிருதத்திற்குளே அந்நூல் இருந்திருந்தல் வேண்டும் என்பதும், எனவே சமஸ்கிருதத்தில் இருந்து எடுத்தே மெய்கண்ட நாயனர் அதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார் என்பதும் தட்டின்றிப் போந்திடும் என்க.

அற்றன்று, முன்னுள்ள சிவஞானபோதமே இப்போதும் உள்ளது; மெய்கண்டார் அந்நூலுக்கு உரைமாத்திரமே செய்தருளினார் என்பிராயின், மேலை எடுத்துக் காட்டப்பட்ட பாயிர வசனங்களிலே “உயர் சிவஞானபோத முரைத்தோன்” என்றும் “நந்தியுரைத்தருளு ஞானநூல் சிந்தைசெய்து தானுரைத்தான்” என்றும் மெய்கண்ட நாயனர் நூலைச்செய்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றகே யன்றி, நூலுக்கு உரைசெய்தார் என்று சொல்லப்படவில்லை. ஆகவே இக்கூற்றுச் சிறிதும் பொருந்தாதென்க. அன்றியும் மெய்கண்ட வள்ளலார் செய்த நூல் “சிவஞானபோதம்” என்னும் பெயரால் விளங்குவதன்றி “சிவஞானபோதவுரை” என்னும்பெயரால் விளங்குவதுமில்லை. இதுகொண்டும் இக்கூற்றுச் சற்றும் பொருந்தாமை காண்க.

இந்தப்பாயிரங்கள் பிற்காலத்திருந்தார் சிலரால் செய்து நூலுடன் சேர்க்கப்பட்டனவாதலால், இவைகள் ஆதாரமாக மாட்டா எனின், கடைப்பாயிரம் மெய்கண்ட நாயனர் தம்மாலும், தலைப்பாயிரம் அவருடைய சிஷ்யருட் டலைமைபெற்ற அருணந்திரநாயனாராலும் செய்யப்பட்டன என்பது பிறிதோர் ஐதிகம். இந்த ஐதிகங்கள் ஆதாரமின்றி எழுந்தன என்று கொள்வதற்கு எமக்கு அதிகாரம் இல்லை. அதுகிடக்க, அந்தப் பாயிரங்களைச் செய்தார் யாராயினும் ஆக; அவ்விரு பாயிரங்களும் சிவஞானபோத நூலுக்கு முக்கியங்கங்களாகத் தொன்று தொட்டு அந்த நூலோடு சேர்ந்து நிலவுற்று வருதலால், அவற்றை நாம் புறந்தருதல் கூடாது. அவை பொய்ச்

சாட்சியங்களாமாயின், அவற்றின் பொய்மையைப் பிரமாணங் கொண்டு நிறுத்துதல்வேண்டும். இது கூடாதாயின் அவற்றின் சாட்சியங்களை நாம் தள்ளுமாறில்லை என்க.

(உ) சிவஞானபோதத்திலே “சத்து” “அசத்து” “சதசத்து” “அநரியம்” “சூர்யம்” “திதி” “சகசம்” முதலிய பலசித்தாந்த பரிபாஷாபதங்கள் சமஸ்கிருத பதங்களாகவே இருத்தலால், அந்நூல் ஆதியிற் சமஸ்கிருத பரிபாஷையிற்றானே இருந்துள தென்பது நன்றாக வலியுறுத்தப்படும். சிவஞானபோதம் தமிழ்க்குரியதோர் முதனூலாமாயின், அந்தப்பதங்களின் பொருள்களை எல்லாம் ஆசிரியர் தமிழ்மொழிகளாற்றானே விளக்கி இருப்பார். இன்னமும், அந்நூலின்கண் “அவத்திதன்” முதலிய வடமொழிப்பதங்களை நூலாசிரியர் எடுத்தாண்டிருப்பதும், அது சமஸ்கிருதத்திருந்தெடுத்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தென்னும் கொள்கையை வலியுறுத்தும்.

(ஈ) இனி, சிவஞானபோதத்திலே “அகார வகார மகாரம்” என்றும் “அஞ்செழுத்தாலுள்ளமர னுடைமை” என்றும் “கண்டதொரு மந்திரத்தால்” என்றும் பின்னும் பலவாறுகளும் மந்திரப் பிரசங்கம் கேட்கப்படுவதனாலும், மந்திரங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரம் பதங்களும் வன்னங்களுமே யாதலாலும், மந்திர பத வன்னங்களைத்தும் சமஸ்கிருதத்துக்கே சிறப்பாவன வாதலாலும், இவைகள் ஷடத்துவாக்களுட் சிறந்தனவாய்ச் சித்தாந்த சாத்திரக்கொள்கைகளுக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினவாய் நிற்குமாதலாலும், இவற்றை விளக்கப்புகுந்த நூல் ஆதியிலே சமஸ்கிருத நூலாகவே இருந்துளதென்பதும், அதனையே ஆசிரியர் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார் என்பதும் விவேகிகட்கெல்லாம் உடன்பாடாகும். இந்த நூலின்கண்ணே சமஸ்கிருதத்துக்குரிய மந்திரப் பொருள்கள் அமைந்து கிடத்தலை நோக்கியே, இதனைவிரித்து விளக்கப்புகுந்த அருணந்தி சிவாசாரியர், தமிழ்மொழிக்குச் சிறிதும் அருகமல்லவாய பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களையும் பிறவற்றையும் சிவஞான சித்தியாரிலே எடுத்துக் காட்டுவாராயினர்.

முந்தொரு காலத்திலே தமிழிலும் மந்திரங்களமைந்திருந்தன என வாதிப்பாரும் சிலருளராவரேல், அவர் தமிழ் அட்சரங்கள் மந்திர சத்தங்கட்குரியனவல்ல என்பதை மந்திர வித்தையின் வல்லார்வாய்க் கேட்டறிச. அன்றியும் தமிழிலே யாதொரு மந்திரமாவது இந்தக்காலத்தில்கூடமையும் அவர் கூற்றைப் புறங்கண்டிடுமென்க.

அற்றன்று, ஆசிரியர் இவற்றை எல்லாம் சமஸ்கிருத ஆகமங்களிற் கண்டபடி சிவஞானபோதத்தில் திரட்டி வைத்தாரன்றி யாதொருநூலை மொழிபெயர்த்தாரல்லர் என்பிராயின், இங்ஙனம் வாதிப்பதால் தமிழ்மொழிக் கெய்தற்பாலதாகிய சிவாக்கியம் சிறிது மில்லை என்க. ஆனால் அது சிவஞானபோதத்துக்குரிய சிறப்பைப் பெரிதுங் குறைத்திடும். சிவஞானபோதம் சிவவாக்காய் நின்று நிலவும் என்னும் கொள்கையை மறுத்து, அது மானுடவாக்கே என்று நாட்டிவிடக்கருதுவது, அதன் அளவிறந்த பெருமையைத் தளர்ப்புறுத்தி விடுதல் மாத்திரையேயன்றி மற்றற்றமென்க. நன்று கூறினார்; தேவார திருவாசகங்கள் யாதொரு சிவவாக்கின் மொழி பெயர்ப்பாகாமை பற்றி அவை தமது சிறப்பிற் குறைந்திடாமோ என்பிரேல், தேவார திருவாசகங்கள் தோத்திர ரூபமும் சிவஞான போதம் சாத்திரரூபமுமாதலின், தோத்திர ரூபங்கட்குரிய சிறப்பைச் சாத்திரரூபங்கட் கமைத்தல் சாலாதென்க. அன்றியும் பக்குவான்மாசுக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாய் சகலாகம சாரமாயுள்ள சிவஞானபோதத்தை இறைவன் தான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஆகமங்களுட் புகட்டி வைத்திலனேல், அது அவனுடைய காருணியத்துக்கும் பெருங்குறைவை நாட்டிவிடும் என்பதுங்காண்க.

(ச) சிவஞானபோதத்தின்கண் அமைந்துவிளங்கும் அகச்சாட்சியம் பின்னுமொன்றுளது. அதனையும் எடுத்துக்காட்டி அப்பாற் புறச்சாட்சியத்திற் செல்வாம்.

மெய்கண்ட நாயனார் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களை மாத்திரமே ஆசிரிய யாப்பினும், அவற்றின் வார்த்திகத்தை வசன யாப்பு வெண்பா யாப்பினும் செய்துவைத்தமையால், அவர் முதலூலை ஒரு நடையினும் அந்நூலைக் குறித்த தமது விளக்கத்தைப் பிறிதொரு நடையினும் செய்துவைத்தார் என்பது நன்கனுமிக்கக் கிடக்கின்றது. அவர் சூத்திரங்களை முதலூலில் இருந்து எடுத்து மொழி பெயர்த்திரையின் தாம் செய்யப்புகுந்த நூலை விரித்து அதனை ஒரே யாப்பிற்றானே ஒருங்கு செய்திருப்பார்.

நூலாசிரியர் தாமே துற்குறை செய்வதும் உரையகத்தே உரைச்சூத்திரங்கள் பெய்வதும் வழக்காமாயினும், தூலை ஒருயாப்பினும் உரைச்சூத்திரங்களைப் பிறிதொரு யாப்பினும் செய்தமைக்குக் காரணம் வேண்டப்படும். அந்தக்காரணம், தூல் தமது வாக் கன் றென்பதைக் காட்டுவதேயாம்.

புறச்சாட்சியம்.

(ரு) இனிப் புறச்சாட்சியங்களுட் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டு வாம்:—

மெய்கண்டதேவர்பால் உபதேசம்பெற்று அவர் செய்தருளிய சிவஞானபோதத்தைச் சிவஞானசித்தியார் என்னுந் திப்பிய சாத் திரத்தில் விரித்துரைத்தருளிய அருணந்திதேவர் த்மது நூலின் கண்ணே,

“.....முன்னுளிறைவனந்திதனக்கியம்பநந்தி
கோதிலருட்சனற்குமாரற்குக்கூறக்
குவலயத்தினவ்வழியெங்குருநாதன்கொண்டு
தீதகல எமக்களித்த ஞான நூலை”

என்றெடுத்தேதாதி இருப்பதால் மெய்கண்டார் செய்தருளிய “ஞான நூல்” சிவபெருமானால் நந்திதேவருக்கும், அவரால் சனற்குமாரருக் கும் உபதேசிக்கப்பட்ட தென்பதும், அதனையே மெய்கண்டார் தமிழலகம் ஈடேறும்பொருட்டு மொழிபெயர்த்தருளிநார் என்ப தும் நன்கு பெறப்படும். அந்நூல், ஆதியில் தமிழ்ப்பாஷைபிற் றானே உளதாயின், அதனை மெய்கண்டார் மீட்டுந் தம்பெயரார் செய்தற்கோர் அவசியமின்மையால், அது பிறிதொருபாஷைபிற் றானே இருந்ததென்பதும், அந்தப்பாஷை தமிழன்றாகவே, அது சமஸ்கிருதமேயாம் என்பதும் இனிது போந்திடுமென்க.

(சு) இன்னமும் அருணந்திசிவாசாரியர் “ஆதலினாலிவை யெல்லாம் அருமறைபாகமத்தே அடங்கும்” என்றும், “அருமறை யாகமம் அனைத்து முரைக்கைபினால் அளப்பரிதாம் அப்பொருளை” என்றும், “வேதநூல் சைவநூலென்றிரண்டே நூல்கள் வேறுரை க்குநூலிவற்றின் விரிந்தநூல்கள்” என்றும் சமஸ்கிருதத்துள்ள வேதசிவாகமங்களின் பெருமையை எடுத்துப்பாராட்டி, அவற்றின் பொருளையே சிவஞானசித்தியாரில் எடுத்து விளக்குகின்றமையால், அவர் விரித்துரைக்கப்புகுந்த “ஞானநூ” லாகிய சிவஞானபோதம் வேதம் அல்லது சிவாகமமேயாம் என்பதும், எனவே அதுவும் சமஸ்கிருதநூலேயாம் என்பதும் நன்கனுமிக்கத் தக்கனவாம்.

அற்றன்று; வேதாகமங்கள் தாமும் ஆதியிலே தமிழில் உள்ளன என்று கொள்ளலாகாதோ எனின், நாம் அபிமானம்பற்றி ஓர் ஓர் மதத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதனைத்தாபித்துவிடுமாறு பலவாறு

ஆரோபிக்கலாம். இந்த ஆரோபங்கள் நியாயமுகத்து நிலைநிற்க வல்லவையோ என்பதை நாம் சித்தசமாதானத்தோடு சிந்தித்தல் வேண்டும். தமிழிலே வேத சிவாகமங்கள் இருந்தன என்பதற்கு நமக்கு இம்மித்துணையாவது ஓர் ஆதாரம் உண்டா? முன்னொரு காலத்திலே இருந்தன எனக் கொள்வதுண்டாயினும், அருணந்தி சிவாசாரியர் காலத்திலே, அதாவது எழுநூறு, எழுநூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு முன்னே, தமிழில் வேத சிவாகமங்கள் இருந்தன வென நாம் துணிவது கூடுமா? கூடாதபோது அருணந்தி சிவாசாரியாரால் குறிப்பிடப்பட்ட வேத சிவாகமங்கள் சமஸ்கிருத வேத சிவாகமங்களே என்பதும், அந்த வேத சிவாகமங்களுக்குரிய சிவஞானபோதமும் சமஸ்கிருதநூலேயாம் என்பதும் தட்டின்றுப் போர்த்திடும் என்க.

இனித் தமிழிலே வேதசிவாகமங்கள் இருந்தன என்று நாம் வாதிக்கத்துணியுமுன், எம்மெல்லார்க்கும் உயர் வொப்பில்லாப் பெருஞ்சிறப்பினவாய் அமைந்து விளங்கும் தேவார திருவாசகக் கருத்துகளை நாம் சிந்தித்தல்வேண்டும். அவற்றிலே வேத சிவாகமங்கள் என்று எடுத்துக்காட்டப்படுவன வெல்லாம் இருக்காதி நான்கும் காமிகாதி இருபத்தெட்டுமே என்பது நன்கு தொனிக்கும் போது, நாம் அந்த மெய்யறிவாளர் தம்மிலும் பேரறிவுடையோர் போல நடித்து, சமஸ்கிருதவேத சிவாகமங்களைப் புறக்கணித்து, எமது வேத சிவாகமங்கள் தமிழில் இருந்தன என்று சாதிக்கத் துணிவது, எமது சமயத்தக்கும் சாதிக்கும் பெருந்துரோகம் செய்வதாய்முற்றும் என்பதை நம்மவர் தம்மனதிலே அழுத்திக் கொண்டால் பெருநன்மையாகும்.

(எ) இனி, வேத சிவாகமங்களை எல்லாம் அதிநட்பமாக ஆராய்ந்து சைவசித்தாந்தத்துக்குப் பெருந்துணையாக அனேக நூல்களையும் வியாக்கியானங்களையும் சமஸ்கிருதத்தினும் தமிழினும் செய்தருளிய அதிவருணர்ச்சிரம ஆசாரிய வரியாசிய சிவாக்கிரயோகிகள் தாம் இயற்றிய சமஸ்கிருத சிவஞானபோத பாடியத்தில்,

“ௌரவதந்திரார்த்தர்க்கதம் சிவஞானபோதாக்யம் சாஸ்திரம்”

(இௌரவாகமத்துள்ளே அடங்கியது சிவஞானபோதம் எனப் பெயரிய சாஸ்திரம்) என்று வெளிப்படையாக எடுத்துக்கூறி இருக்கிறார். இந்த மகானுபாவர் இௌரவாகமத்திலே சிவஞானபோ

தம் அமைந்துகிடந்தமையினைத் தாம் நேரிற்காணாமல் இங்ஙன மான தொரு பெரும் பொய்யைச் சொன்னார் என்று நாம் சொல்லத் துணிவது முறையாகாது. அல்லாமலும் வேதசிவாகமங்களிற் பெரிது பயின்றுள இந்த மகோத்தமர் உண்மையைபறியாது இங்ஙனம் மலைவுற்றார் என்றும் நாம் சொல்லுவது கூடாது. ஆகவே அவருடைய சாட்சியம் இவ்விஷயத்தில் பெருவலியுடைத்தென்க.

(அ) இன்னமும் இந்தச் சிவாக்கிரயோகிகள் தாம் இயற்றிய ருளிய சிவஞான சித்தியார் உரையிலே,

“ இரௌரவாகமத்திலே பாசவிமோசனப் படலத்திலே அனுஷ்டிப்புச் சந்தசாக த்வாதச சூத்திரம் சகலாகமசாரமாயிருக்கும். அதை உமக்கு உபதேசம் பண்ணுகிறோம். அதைத் தேவ முனிவ சணங்களுக்குப் பக்குவமறிந்து போதியு’மென்று ஸ்ரீ புந்நபுஞ்சகாதித் துவாதச சூத்திரத்தையும் அதனுடைய அர்த்தத்தையும் சிவபெருமான் நந்திராயனுக்கு உபதேசம் பண்ணினார் என்று எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இவர் இந்த துண்ணிய விபரங்களை எல்லாம் அதாவது சிவஞானபோதம் அமைந்து விளங்கும் ஆதமத்தின் பெயர், அவ்வாகமத்தில் அது அமைந்து விளங்கும் படலத்தின் பெயர், அந்தப்படலத்தில் அது புனையப்பெற்றுள்ள சந்தசின் பெயர் முதலிய இந்தப் பல துணுக்கங்களை எல்லாம் தமது மனம் போனவாறு கற்பித்துச் சத்தப்பொய்யை எழுதிவைத்தார் என்று சொல்வது உரபாமோ ?

(ஆ) இனி, சிவாக்கிரயோகிகள் செய்தருளிய சித்தியார் உரைக்குப் பாயிரஞ் செய்தார் (இவர்பெயர் புலப்பட வில்லையாயினும், இவர் அவ்வுரைக்குப் பாயிரஞ் செய்தற்குரிய பெரியாராய் விளங்கினார் என்பதைச் சந்தேகித்தல் கூடாது.) ஒருவர்,

“கைலைப் பரமனன் றுரைத்த

கிடமிகு வடமொழி யடைவுறத் தெரிந்து

.... ..

தென்னா லுரையாற் றெருளுறச் செய்து

முன்னா னமம் முறைபெற நிறுவிய

நன்னெறி தருஞ்சிவ ஞானபோ தத்தை”

என்றெடுத்துக்கூறித் தமிழ்ச்சிவஞானபோதம் சமஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பே என்பதைத் தெளிவுற விளக்கிப் போர்த்தனர்.

இன்னமும் சிவஞான சித்தியாருக்கு உரை கண்டருளிய அறு வருள் ஒருவராகிய நிரம்பவழகியார் செய்த உரைக்குப் பாயிரம் புகன்ற பெருந்தகையாளர் ஒருவர்,

“எந்தையெம் பெருமான் நந்தித் தலைவர்க்
காறிரண் டாகத் கூறிய வஞ்ஞான்
றினிமைகொ ணந்தி முனிவர் கணத்தான்
கருளுப தேசப் பொருளென வறைய.

.... ..
.... .. மெய்கண் டானென
நாமந் தோய்ந்த காமந் காய்ந்தோன்
தன்னுழித் தழுவ வந்நா னுவல”

என்று சிவஞானபோதத்தின் வரலாறு எடுத்தோதியமையும் அது சமஸ்கிருதத்தின் மொழிபெயர்ப்பே என்பதை இனிது புலப்படுத்தும்.

(க0) சிவஞானபோதத்தின் பேரருமயினைத் தமிழுலகம் அறிந்து ஈடேறுதற் பொருட்டுத் திருவாரூர் செய்தருளிய சிவஞானயோகிகள், தாம் இயற்றிய சிந்தனை யிலே “மலர்தலைபுலகின்” என்னுஞ் சிறப்புப் பாயிரத்துக்கு உரைசெய்யுமிடத்து;

“சிவஞானபோத மென்னும் வடநூலை—மொழிபெயர்த்துக் கூறி வார்த்திகமென்னும் பொழிப்புரையுஞ் செய்தோன்..... மெய்கண்ட தேவன் என்னுஞ் சிறப்புத் திருநாம முடையோன்”

என்று இங்ஙனமே சிறிதாவது சந்தேக விபரீதங்கட் கிடமின்றிச் சிவஞானபோதம் சமஸ்கிருத சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பே என்பதை வெளிப்படையாக எடுத்துக்காட்டிப் போந்தார்.

சித்தாந்தக் கடலை வடித்துக் குடித்த மகாமேசமாகிய இந்த மகாயோகிகள், உண்மையை அறியாது மயங்கினரென்று நாம் சொல்வது கூடுமோ? ரௌரவாகமத்திலே சிவஞானபோதச் சூத்திரங்கள் அமைந்துகிடந்தமையினைத் தாம் காணாது, இந்தச் சைவத் திருவாளர் இங்ஙனம் எழுதிவைத்திடுவரா? வைத்திடுவார் எனின், அவருடைய உரையை யாரோ பொருளென மதித்திடுவார்? அந்த உரையைப் பொய்புரையென்று யார் யாரும் புறக்கணித்தன்றோ ஒதுக்கிடுவர்! அதனை ஒதுக்கிவிட்டால் சிவஞானபோதத்தின் சிறப்பென்பதும்? அந்தச் சிறப்பால் தமிழுலகத்துக்கு எய்திய பெருமை என்பதும்? .

சிவஞானயோகிகள் உண்மையை அறியாதிருந்தாரல்லர். அவர் சனங்களிடத்திருந்த விசுவாசத்தைத் தளர்ப்புறச் செய்வது மரபாகா தெனக்கொண்டு அக்கொள்கையை உடன்பட்டார்போலக் காட்டினரெனின், இதுவா சிவமணங்கமழும் பெருந்தகையாளர் செய்யத் தக்கது? அதுவும் சமயவிஷயத்திலா அவர் அங்ஙனம் செய்யத் தக்கது? உண்மையாகாததொன்றை உலகினர்க்கும் உண்மையன்றெனத் தெருட்டுவதன்றி, அவர்பொருட்டாக அதனை உண்மை என்று நடித்தலா சிவபூசா தூரந்தராகிய பெரியார்க்கு கிலக்கணம்? (நாம் எடுத்துக்கொண்ட மதத்தைத்தாபித்து விடுதற்காகப் பெரியாரைப் பொய்ப்படுத்துவது முறையாகாதென்க.)

ஆன்றியும், சிவஞானபோதம் தமிழிற் செய்யப்பட்டதொரு முதனாலேயன்றி மொழிபெயர்ப்பன் றென்பது சிவஞான யோகிகள் கருத்தாமாயின், அவர் அஃதோர் மொழிபெயர்ப்பே என்னும் கொள்கையை வலிந்திழுத்துத் தமதுரையுட் புகட்டி வைத்திடார். “உயர் சிவஞானபோதம் உரைத்தோன்” என்னும் வாக்கியத்துக்கு அந்த வாக்கியப் பொருளை மாத்திரமே எழுதிவிட்டு அப்பாற் சென்றிடுவர். அங்ஙனம் செய்யாது, அவ்வாக்கியப் பொருளை விடுத்து “சிவஞானபோதம் என்னும் வடநூலை மொழிபெயர்த்து வார்த்திகமென்னும் பொழிப்புரைசெய்தோன்” என்று இங்ஙனம் தமக்கு உடன்பாடல்லாத கொள்கையை வருவித்து விரித்திடமாட்டார்.

ஆன்றியும் தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்துக்குச் சமஸ்கிருத போதம் முதனாலன்றென்பது சிவஞானயோகிகள் கருத்தாமாயின், அவர் தமது உரைகளிற் பலபல இடங்களிலே முதனாற் கொள்கையை எடுத்துக்காட்டித் தமது உரையைச் சிறப்பித்திருக்கமாட்டார். அவர் முதனாற்கருத்தைப் பெரிதும் எடுத்தாண்டிருப்பதால், அம்முதனால் ஈசுவாக்கென்பதும், அதிலிருந்தே தமிழ்நூல்மொழி பெயர்க்கப்பட்டதென்பதும் அவருடைய உள்ளத்திற் பதிந்திருந்ததோர் உறுதிக்கொள்கை என்பதை ஒருவாற்றினு மறுத்தல் கூடாது.

(கக) மெய்கண்ட நாயனரால் சிவஞானபோதம் தமிழ் மொழியிற் செய்யப்படுதற்குவெகுசாலத்துக்கு முன்னிருந்த ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குச் சிவபெருமான் உபதேசஞ் செய்தருளுமாறு குருவடிவுகொண்டு சென்றருளியபோது தமது திருக்கரத்திற் சிவஞானபோதத்தைத் தாங்கிச் சென்றார் என்று புராணங்

கூறுமாற்றால், சிவஞானபோதனால் அக்காலத்துமுள் தென்பது செவ்வதிற் போந்திடும்.

அன்றியும், மெய்கண்டார் காலத்தினும் மிகப்பழையதாயுள்ள இரௌரவாகமத்துத் தீக்ஷாலிதிப் படலத்திலே,

“பாவநாதீக்ஷயாசைநம் சத்தம்கிருத்வாயதாவிதி
சிவஞானபோதசாஸ்திரம்தத்தத்யாத்பத்யா திகிருந்த.”

(சீடனுக்குப் பாலனாதீக்ஷசெய்து சிவஞான போதத்தைக் கொடுக்க) என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலினாலும் இவ்வண்மை வலியுறுத்தப்படும். (காசிவாசி ஸ்ரீ செந்திரநாதையரவர்கள் இயற்றிய “சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபபூமிகை” ௩-ம் பக்கங்காண்க.)

ஆகவே மெய்கண்டார் காலத்துக்குமுன் சிவஞானபோதம் உண்டென்பதும், அது தமிழிற்றானே இருந்ததாயின் மெய்கண்டார் தாமியற்றிய நூலுக்கும் அந்தப்பெயரைக் கொடுத்திடமாட்டார் ஆதலால், அது சமஸ்கிருதத்திற்றானே இருந்ததென்பதும், அதனையே மெய்கண்டார் மொழிபெயர்த்துரைசெய்தார் என்பதும் தெற்றெனப் போந்திடுமென்க.

ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் தமிழரேயாதலின் அவருக்குபதேசஞ் செய்யுமாறு குருமூர்த்தங்கொண்டு சென்ற இறைவன் திருக்கரத்திருந்த நூலும் தமிழ்நூலாகவே இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று வாதிப்பாரும் சிலருளர். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் வடமொழி தென்னொழி இரண்டினும் வல்லராய் மந்திரி நியோகம் பூண்டிருந்தாராதலின், அவருக்கு வடமொழியுபதேசம் சாலவும் சால்புடைத்தேயாம். அவர் “ஆதமகலையும் எக்கலையும் கற்றுணர்ந்தார் ஈரெட்டாண் டெல்லைதனில்” என்று புராணங் கூறுதலும் இதனை வலியுறுத்தும். தமிழ்மக்களுக்குச் செய்யப்படும் மந்திர தந்திரோபதேசங்கள் இன்றும் சமஸ்கிருதத்திற்றானே செய்யப்பட்டுவருவது உலகறிந்த பிரத்தியக்ஷம்.

(கஉ) சமஸ்கிருதத்திலே சிவஞானபோதம் என்னும் பெயரோடு யாதானு மொருநூல் இருப்பதை நாம் காண்பதில்லையாயின், தமிழ்நூல் அதிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தென்னும் கொள்கையை நாம் ஒருபோது சந்தேகிக்கலாம். சமஸ்கிருதநூல் உலகமெல்லாம் அறியும்படியாக நின்று நிலவும் பொழுது நாம் அவ்வாறு சந்தேகித்தல் சிறிதும் கூடாது.

தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்திலே அது அங்ஙனம் மொழிபெயர்க் கப்பட்ட தென்பது சொல்லப்படவில்லையே எனின், மெய்கண்ட நாயனார் தாம் இயற்றிய நூலின்கண்ணே நூல்வந்தவரலாறு சொல் லப்புகுந்தாரல்லர். அவர் சொற்கருக்கமும் பொருட்பெருக்கமு முறச் சூத்திர ரூபமாகச் செய்தநூலிலே நூல்வரலாறு சொல்லப் பட்டிருக்குமென்று நாம் எண்ணுவது சிறிதும் கூடாது. நூல்வர லாறு பாயிரத்துக்குரியதோர் இலக்கணமாதலின், அது அந்நற் பாயிரத்திலே சொல்லப்பட்டதென்க. இதுபற்றியும் நாயனார் தாம் அதனைச் சொல்லாதொழிந்தார் என்க.

வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திறுதிச் சூத்திரத்திலே “சிவ ஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம் வித்யாத்” என்று சிவஞான போதத்தை வேறு வைத்தோதி இருத்தலால், அது தமிழில் இருந் தெடுத்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டதன்றி தமிழ்சூல் அதிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டதெனல் சாலாதெனின், வடமொழிநூல்கள் முடியுமிடத்து, இங்ஙனமே இந்நூல் முடிந்தது என்று அந்நூற் பெய ரைச் சுட்டிக்காட்டி முடிபுரை கூறுவது பெருவழக்காதலால், இவ் வழக்குக்கொண்டு வடமொழிச் சிவஞானபோதம் தன்பெயரால் பிறிதொருநூலைச் சுட்டிற்றென்றல் அமையாதென்க.

அன்றியுந் தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் வடமொழியிலிருந்தெடுக் கப்பட்டதென்று வாதித்தற்பொருட்டாக, அதனைக் கரவிற் கவர்த்து வடமொழிப்படுத்தி வைத்தவர்கள், தமது களவை எளிதிற் காட் டிக் கொடுத்தற்கமைந்ததொரு வாக்கியத்தை அம்மொழி பெயர்ப் பின்கட்புகட்டி வைத்தார் என்று கொள்வது சிறிதும் பொருந்தா தென்க.

இனி இரௌரவாகமம் இந்தக்காலத்திலே கிடைப்பதரிதாத லால் அதனிடத்தே சிவஞானபோதம் உண்டென்பதை நம்புமா ரெங்ஙன மெனவினவுவாருஞ் சிலருளர். இரௌரவாகமத்தையும் அதனகத்தமைந்துள்ள சிவஞானபோதத்தையும் கண்டமையா லன்றே, சிவாக்கிரயோகிகள் முதலிய பெருந்தகையாளர், அது அந்த ஆகமத்திலே இன்ன படலத்திலே இன்ன அத்தியாயத்திலே உள்ள தென்று தெள்ளிதின் விளக்கிப் போந்தார்கள். இந்தக் காலத்திலே அந்த ஆகமம் கிடையாமைபற்றி அது கிடைக்கப்பெற்றார் கூறிய சாட்சியத்தை நாம் புறந்தருதல் மரபாகாது.

வேறு சிலர் இரௌரவாகமத்திலே சிவஞானபோதம் இல்லை என்றும் வாதிக்கப் புறப்படுவார். இவர்கள் இங்ஙனம் வாதித்தற் குக் கொண்ட ஆதாரம் யாதோ யாமறிகிலம். இவர் எங்கேயாவது ஒரு பிரதியைக்கண்டு தான் இங்ஙனம் சாதிக்கத் துணிந்தவராயினும், அத்துணிபு திரம்பெறமாட்டாதென்க—என்னை? ஆகமங்களை எழுதிவைப்பார் எல்லாம் தத்தமக்கு வேண்டிய பாகங்களை யன்றிப் பூர்த்திபுற எழுதிவைப்பது பெரிதுமில்லை. இரௌரவாகமத்திலே சிவஞானபோதம் இல்லையென்று சாதிக்க முயலுவோர், பலதிசைகளிலும் இருந்து பலபிரதிகளை வருவித்து, அவற்றுள் ஒன்றிலாவது சிவஞானபோதம் இல்லை என்பதைக் காட்டுதல் வேண்டும். அல்லாக்கால் அவர்களுடைய கொள்கை நிலைபெறமாட்டாதென்க. இங்ஙனமானதொரு சாஷியம் இதுகாறும் பெறப்பட்டிலதாகவே, சிவஞானபோதம் இரௌரவாகமத்துள்ளதெனும் பரம்பரைக்கொள்கை அழிவுற்றிட மாட்டாது. ஆனால் அந்தக் கொள்கையை நாமெல்லாங் காணக்கிடக்கும் சமஸ்கிருத சூத்திரங்களே வற்புறுத்திச் சாதிக்கும்.

இந்தப் பாரம்பரியக் கொள்கையைத் தாபித்தற் கமைந்த ஏதுக்கள் பின்னும் பலவுள—சிவஞானபோதம் பன்னிரு சூத்திரத்ததாதலின் நாமும் இப்பன்னிரண்டு ஏதுக்களோடு இவ்வியாசத்தை முடிக்கின்றும். இதனை முடிக்குமுன் நம்மவர்க்கு நாம் சொல்லவேண்டுவதொன்றுண்டு. பாரம்பரியத்தாற் பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்தேமாகிய நாம் பாரம்பரியஞ் சிறிதுமில்லாத மேலைத்தேசத்தாருடைய சரித்திர ஆராய்ச்சி முறையை அனுசரித்து மோசம்போவது முறையாகாது. நாம் நமது செந்தமிழணங்கைச் சிறப்புச் செய்கிறேம் என்னும் கருத்தால், அவளை அமங்கலியாக்கி விடுவது யுத்தமாகாது. சமயவித்தையளவிலே தமிழுக்குச் சமஸ்கிருத உதவி இன்றியமையாதது. தமிழ்ப்பெருமையை எடுத்துப்பாராட்டுவாரில் நாம் எவர்க்காவது பின்னிற்கமாட்டேம். சிவஞானயோகிகள் முதலிய முனிபுங்கவர்களும் அதன்பெருமையை அறியாதிருந்தாரல்லர். அவர்கள் அதன்பெருமையை நிறுத்தும்பொருட்டே “இருமொழிக்

குங்கண்ணுதலார்” முதற்குரவர் என்றும், “தொண்டர்நாதனைத் தூதிடைவிடுத்தது முதலையுண்டபாலனை யழைத்ததும்.....தண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்” என்றும், “பசுந்தமிழேனை, மண்ணிடைச் சிலவிலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல், எண்ணிடப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ” என்றும் கூறிப் போந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் தமிழை உயர்த்திக் கூறினாரேனும், சமஸ்கிருதத்தைத் தூரம்போக்கியதில்லை. தமிழுஞ் சமஸ்கிருதமுமாகிய இரண்டும் தைவிக சம்பந்தமுடையன என்பதே எமதுகொள்கை. “ஆரியமும் செந்தமிழு மாணான் கண்டாய்” என்று ஆளுடையரசுகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியதும், “ஆரியமுந் தமிழும்முடனே சொல்லக் காரிகையார்க்குக் கருணைசெய் தானே” என்று திருமூலநாயனார் அருள்புரிந்ததும் இக்கருத்துப் பற்றியே யாம். இவ்விருபாஷைகளின் தைவிக சம்பந்தத்தைக்குறித்தி நாம் எழுத உத்தேசித்திருக்கும் ‘பாஷோற்பத்தி’ யில் விளக்குவோமாதலின் இவ்வளவில் முடிக்கின்றோம்.

யாழ்ப்பாணம்,
காலபுத்தி வருஷம்,
பங்குனிமீ சுட. }

ச. சபாரத்தின முதலியார்.

எச்சரிப்பு.

சைவசமயிகளாகிய நாம் சமயபரிபாலனம் செய்வதை விட்டு வெறும் ஆரவாரமேசெய்துகொண்டிருக்கிறோம். சமய உணர்ச்சியும் சமய ஒழுக்கமும் உலகில் அபிவிருத்தி யடையச்செய்தலே சமயபரிபாலனமாம். இதுவே உண்மைச் சமயாபிமானிகளின் உயர் ஒழுக்கமும் கடமையுமாம்.

உருத்திராக்க தாரண துவேஷமத கண்டனம்.

உருத்திராக்க மென்பது உருத்திரனது கண்களினின்றுந்
தோன்றினமையால், அப்பெயர்பெற்றது. அக்கமணி, கண்டிகை,
கண்மணி முதலிய பெயர்களுமுண்டு. திரிபுரத்தை யாண்டு வந்த வசு
ரர்களாலே துன்புற்ற தேவர்கள் திருக்கைலாய மலையைடைந்து
நந்தியெய்ப்பெருமா னுத்தரவு பெற்று திருமுன்சென்று எமது
பெருமானே! அசுரர்கள் செய்யும் வாதையை யாற்றகில்லோம்
எனமுறையிட்டார்கள். பின்னர், சிவபெருமான் அவர்களைத் தங்கள்
தங்கள் இருப்பிடம் போகப்பணித்து தமது சோம சூரியாக்
கினி யென்னும் மூன்று திருக்கண்களையுந் திறந்தவண்ணமாய்
ஆபிரத் தேவவருஷமிருந்தார். அக்கால் அத்திருக்கண்களினின்
றும் நீர் ததும்பித்துவித்தன. சூரியரூபமாகிய வலக்கண்ணினின்று
மிழிந்த நீரிலே பன்னிரண்டு உருத்திராக்க மரமும், சந்திரரூப
மாகிய இடக்கண்ணினின்றுமிழிந்த நீரிலே பதினாறு உருத்திராக்க
மரமும், அக்கினிரூபமாகிய நெற்றிக் கண்ணினின்றுமிழிந்த நீரிலே
பத்து உருத்திராக்க மரமும் உண்டாயின. வலக்கண்ணீரிலே தோன்
றிய உருத்திராக்கமரத்திலிருந்து கபிலநிறமணியும், அதினின்று
சென்றிறமணியும், அதினின்று பொன்னிற மணியுமுண்டாயின.
இடக்கண்ணீரிலே தோன்றிய உருத்திராக்க மரத்திலிருந்து வெண்
ணிறமணியுண்டாயின. நெற்றிக்கண்ணீரினின்றும் தோன்றிய உருத்
திராக்க மரத்திலிருந்து கருநிறமணியுண்டாயின.

இம்மணிகள் ஒருமுகத்திலிருந்து பதினாறுமுகம் வரையில்
உண்டு. இவ்வுருத்திராக்க தாரணப் பிரீதி தேவதைகளாவன.—பிர
மன்-விட்டுணு-உருத்திரன்-பிரமாணி-நாராயணி-மஹேசுவரி-கௌ
ரி-நாராயணி-வராகி-உருத்திராணி-இந்திராணி; அநந்தர்-சூக்குமர்-
கிவோத்தமர்-ஏகநேத்திரர்-ஏகருத்திரர்-திரிபாதர்-சிசண்டி-ஸ்ரீகண்
டர்;-கங்கை-யமுனை-சரசுவதி-நருமதை-சிந்து-காவேரி-கோதாவரி-
சோணர்தி-துங்கபத்திரை;-இந்திரன்-அக்கினி-இபமன்-நிருதி-வரு
ணன்-வாயு-சுபேரன்-ஈசானன்; மாதேவன்-அரன்-உருத்திரர்-சங்க
ரன்-நீலமீலாகிதன்-விசயன் - வீமதேவன் - பவேர்பவன்-கபாஷி-
சௌமியன்; ஆதித்தர்பன்னிருவர்-அச்சுவினிகளிருவர்-ஈசர்பதினொ
ருவர்-வசுக்கள் ஏண்மர் முதலியவர்களாம்,

- 1 முகமணி சிவபெருமானுக்கும்,
- 2 முகமணி சத்திகளுக்கும்,
- 3 முகமணி திரிமூர்த்திகளுக்கும்,
- 4 முகமணி பிரஹ்மாவுக்கும்,
- 5 முகமணி சதாசிவமூர்த்திக்கும்,
- 6 முகமணி சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கும்,
- 7 முகமணி சப்தகன்னியர்களுக்கும்,
- 8 முகமணி அட்டவித்தியேசுரர்களுக்கும்,
- 9 முகமணி நவதீர்த்தங்களுக்கும்,
- 10 முகமணி பத்துத்திக்குப்பாலகர்களுக்கும்,
- 11 முகமணி பதினொரு உருத்திரர்களுக்கும்,
- 12 முகமணி விட்டுணுமூர்த்தியாகிய வசுதேவர் முதலிய பன்னிருவர்களுக்கும்,
- 13 முகமணி சதருத்திரர்களுக்கும்,
- 14 முகமணி அசுவினிதேவதைகளுக்கும், அட்டவசுக்களுக்கும்,
- 15 முகமணி சந்திரன் வருணன் முதலியவர்களுக்கும்,
- 16 முகமணி முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், பிரமன், விட்டுணு, சிவன் முதலானவர்களுக்கும் பிரீதியாம்.
- 1 முகமணி பிரமஹத்தியைப் போக்கும்.
- 2 முகமணி கோஹத்தியைப் போக்கும்.
- 3 முகமணி ஸ்ரீஹத்தியைப் போக்கும்.
- 4 முகமணி நரஹத்தியைப் போக்கும்.
- 5 முகமணி புணரற்பாலரல்லாதாரைப் புணர்ந்த பாவத்தையும், புசிக்கத்தகாதனவற்றைப் புசித்த பாவத்தையும் போக்கும்.
- 6 முகமணி பிரமஹத்தி முதலியவைகளைப் போக்கும்.
- 7 முகமணி கோஹத்தியையும், பொன்களவா லுண்டாகும் பாவத்தையும் போக்கும்.
- 8 முகமணி குருபத்தினியைப் புணர்ந்த பாவத்தையும் துலாதானம் வாங்கிய பாவத்தையும் போக்கும்.

- 9 முகமணி 1000 பிராணஹத்தியையும், 100 பிரமஹத்தியையும், பூதம், பிசாசம், சர்ப்பம் முதலானவற்று லுண்டாகும் விக்கினங்களையும் போக்கிச் சித்தி முத்திகளைத் தரும்.
- 10 முகமணி நாள், கோள், பேய், பூதம், பிரமராக்ஷசம் முத லானவற்றுலுண்டாகும் தீங்குக ளெல்லாவற்றை யும் போக்கும்.
- 11 முகமணி 1000 அசுவமேதயாக பலனையும், 100 வர்சபேய யாக பலனையும், 10000 கோமேதயாக பலனையும் தரும்.
- 12 முகமணி கோமேதயாக பலனையும் அசுவமேத பலனையும் சுவர்ணதான பலனையும் தரும்.
- 13 முகமணி சர்வாபிஷ்டத்தையும், சர்வசித்தியையும், கொடுப் பதோடு பிதா, மாதா, சகோதரர், புத்திரர்கள், கரு முதலியவைகளைக் கொன்ற பாவங்களையும் போக்கும்.
- 14 முகமணி தன்னைத் தரித்தோர்க்குத் தேவர் முனிவர் முத லானவர்களை வசப்படுத்திச் சிவபதத்தையாளும் படியாகச் செய்யும்.

15, 16 முகமணிகளும் பிப்படியே செய்யும்.

இவ்வுருத்திராக்கங்களுக்குச் சாதிபேதமுண்டு. மக்களுள் பிரஹ்ம, க்ஷத்திரியர், வைசிய, சூத்திரர் என்பனபோல், வெண்மை நிறமணி பிராமண சாதியாகும்;

இவை அந்தணர்களே தரிக்கத்தக்கனவாகும். பொன்மை, நிறமும் செந்நிறமும் க்ஷத்திரியசாதியாகும்; இவைக்ஷத்திரியர்களே தரிக்கத்தக்கனவாகும். செம்மை கலந்துள்ள மணிகள் வைசிய சாதிபாகும்; இவை வைசியர்களே தரிக்கத்தக்கனவாகும். கருநிற மணி சூத்திரசாதியாகும்; இவை சூத்திரர்களே தரிக்கத்தக்கன வாகும்.

உருத்திராக்கநாரணம், சிவமந்திரசெபம், சந்தியாவந்தனம் சிவபூசை, சிவபுராணபடனம், சிவத்தியானம். சிவாலயதரிசனம், தேவார திருவாசக பாராயணம், அவை கேட்டல், தீர்த்தமாடல், வீரதமதுட்டித்தல், சிராத்தம் செய்தல் முதலியகாலங்களில் அவசிய யகமாகச் செய்து கொள்ளவேண்டியது.

(இன்னும் வரும்.)

சு. பாலசுந்தரமுதலியார்.

ஆக்கூர், மாயவரந்தாலாகா